

Gud ville han skulle vinne

PER EGIL HEGGE

Artikkelforfatteren er kulturredaktør i Aftenposten.

I morgen skulle den amerikanske TV-predikanten Pat Robertson ha talt i Trefoldighetskirken i Oslo. Når kirken nå er stengt, kan det tyde på at Herrens veler også kan fremstå som forbløffende ransakelige:

En av USAs mest mislykkede og pengeglade politikere slipper ikke til i ett av Oslos fineste gudshus. Samtidig slipper han risikoen for å få en murstein i hodet fra oven. Det må her foreligge en dobbeltstyrelse.

Men Pat Robertson fikk tale i Bergen, symbolsk nok i Grieghallen. Man kunne passende ha innledet med

«Trolltog» og avsluttet med en eller annen solefallshymne. For hvis noen amerikaner har sin politiske fremtid bak seg, er det Pat Robertson. Som pengeinnsamler, derimot...

I Grieghallen i forgårs hadde han politisk tonefølge av Kristelig Folkepartis annenkandidat i Hordaland, Anita Apelthun Sæle, som for sikkerhets skyld også sluttet seg til forslaget om at abortforbudsforkjemperne Ludvig Nessa, Per Kørner og Børre Knudsen bør få Nobels fredspris. Denne tanke ble forelagt partileder Kjell Magne Bondevik, både i Dagsnytt 18 og i fjernsynets valgrevy. Norges tidligere utenriksminister var tydeligvis ikke fullt ut enig, men han ville ikke fordømme tanken.

De saker som Pat Robertson går inn for, behøver egentlig ikke mot-

standere. I februar 1988 proklamerte han at Gud ville han skulle vinne presidentvalget. Han hevdet dessuten at Sovjetunionen på Cuba hadde bygget opp et kjernefysisk arsenal med mellomdistanseraketter.

Gud skiftet temmelig raskt mening, spesielt etter at Robertson hadde utdypet sitt atompolitiske syn nærmere. Allerede i mars var TV-predikanten ute av dansen, til tross for at han hadde brukt 22 millioner dollar. Nå fortsatte han sin karriere som pengeomann.

Han skrev også bok, «Den nye verdensorden», et uttrykk som han skarpt fordømte og brukte som utgangspunkt for et kraftig angrep på daværende president George Bush. Selv med de spesielle mål som må gjelde for skriftlige prestasjoner fra

ytterfløyene i USA, er den i nær overensstemmelse med tidligere stortingspresident Carl Joachim Hambros definisjon av ytringsfriheten: «Det står enhver... fritt å gi uttrykk for den forvirring som måtte herske i hans indre.»

I sitt banebrytende utenrikspolitiske verk går Robertson god for det syn at Mikhail Gorbatsjov og de sovjetiske reformkommunister seilte under falsk flagg, og at deres forsøk på å myke opp kommunismen var et gigantisk iscenesatt bedrag. Han forsvarte også den tidligere nestsjefen i CIA, James Jesus Angleton, ørretfiskeren som i sin alkoholtåke oppdaget flere og flere sploner over alt; bare ikke de som vitterlig var der.

Denne analytiker måtte Trefoldighetskirken klare seg foruten.